

ความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัย
ขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ*
COOPERATION BETWEEN THE GOVERNMENT AND PRIVATE SECTORS
WITH MINIMUM SECURITY FOR OVERSEAS PRODUCTION PLANTS

ไพบุณย์ ผลดี

Paiboon Ponddee

กฤษณา ไวสารวัตร

Krisana Vaisamruat

มหาวิทยาลัยเวสเทิร์น

Western University, Thailand

E-mail: 6181010001@western.ac.th

บทคัดย่อ

บทความวิจัยฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัญหาความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชน 2) ศึกษาปัจจัยความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชน และ 3) เสนอแนวทางการร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชน งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้วิธีการศึกษาเชิงพรรณนาและวิเคราะห์ สัมภาษณ์เชิงลึก กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ประกอบด้วย กลุ่มที่ 1 ด้านศุลกากรประจวบคีรีขันธ์ ระนอง และท่าเรือแหลมฉบัง จำนวน 10 คน กลุ่มที่ 2 ศุลกากรท่าเรือกรุงเทพ คณะกรรมการสมาคมผู้นำเข้าและส่งออกแห่งประเทศไทย วาระปี 2561 - 2563 รวม 10 คน และกลุ่มที่ 3 การระดมความคิดเห็นจากกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 รวม 20 คน ผลการวิจัยพบว่า สภาพปัญหาด้านมาตรการส่งเสริมการส่งออกทางภาษีอากรซึ่งเป็นเครื่องมือในการคำนวณค่าภาษีอากรที่จะได้รับคืนจากการส่งออกสินค้าโดยผู้ประกอบการจะต้องเข้าใจในความสัมพันธ์ของข้อมูลระหว่างใบขนสินค้าขาออกสูตรการผลิตและใบขนสินค้าขาเข้า การคืนอากรตามมาตรการ 19 ทวิแห่งพระราชบัญญัติศุลกากร (ฉบับที่ 9) พ.ศ. 2482 สำหรับปัจจัยความร่วมมือ ยึดกฎกติกาของ WTO คือ ความตกลงทั่วไปว่าด้วยภาษีศุลกากรและการค้า ค.ศ. 1994 (General Agreement on Tariffs and Trade: GATT 1994) ที่มีความเกี่ยวข้องกับ ได้แก่ หลักเสรีภาพในการผ่านแดนของสินค้า (มาตรา 5) หลักการจำกัดเก็บค่าธรรมเนียม (มาตรา 8) และหลักการเรื่องความโปร่งใส (มาตรา 10) ส่วนแนวทางการร่วมมือ ภาครัฐใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาผู้ประกอบการกลุ่มอื่น ๆ ที่อยู่ในระบบห่วงโซ่อุปทานให้เป็นผู้ประกอบการผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศมีความเข้าใจในกระบวนการ

* Received 2 October 2020; Revised 18 December 2020; Accepted 19 December 2020

ขั้นตอนที่เหมาะสม และควรเปิดโอกาสให้ผู้ขนส่งสามารถแก้ไขข้อมูลสินค้าที่ยื่นมาล่วงหน้าได้ โดยไม่พิจารณาเป็นความผิดถ้ามีการแก้ไข

คำสำคัญ: การรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำ, ความร่วมมือ, ภาครัฐ, ภาคเอกชน, โรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ

Abstract

The Objectives of this research article were to 1) study the problem of cooperation of the public and private sectors, 2) study the factors of cooperation of the public and private sectors and 3) propose guidelines for cooperation between the public and private sectors. This research is a qualitative research. Using descriptive and analytical study methods. In-depth interview the groups of key informants consisted of Group 1: Prachuap Khiri Khan, Ranong Customs House and Laem Chabang Port, 10 persons Group 2 Customs, Bangkok Port the Board of the Importers and Exporters Association of Thailand for the period of 2018 - 2020, including 10 persons and Group 3, brainstorming from group 1 and group 2, total 20 people. The results of the research showed that: The problem of export promotion measures through taxation, which is a tool for calculating the tax refund received from product exports, entrepreneurs must understand the relationship of information between the export declaration. Production formula and import declaration the duty refund of measures 19 bis of the Customs Act (No. 9) BE 2482 for cooperation factors Adhere to the WTO rules, the 1994 General Agreement on Tariffs and Trade (GATT 1994) relating to the Freedom of Crossing the Goods Principles (Article 5). Principles of fee collection (Article 8) and principles of transparency (Article 10). The government is used as a guideline for developing other groups of entrepreneurs in the supply chain system to be entrepreneurs producing foreign products with an understanding of the appropriate processes and procedures. And should allow the carrier to correct the information submitted in advance without considering it is an offense if corrected.

Keywords: Minimum Security, Cooperation, Public Sector, Private Sector, Factories for Producing Foreign Products

บทนำ

จากเหตุการณ์ก่อการร้าย 9/11 ในวันที่ 11 กันยายน พ.ศ. 2544 การก่อการร้ายกลับคืนมาโดยการประกาศ สงครามต่อต้านการก่อการร้ายโดยประกาศว่า "ทุกประเทศในทุกภูมิภาคในทวีปอเมริกาต้องตัดสินใจว่าจะเลือกฝ่ายสหรัฐฯ หรือเลือกกลุ่มผู้ก่อการร้าย" (Brent L. Smith et al., 2006) สหรัฐอเมริกาดำเนินมาตรการตอบโต้เหตุวินาศกรรม โดยการเริ่มสงครามครั้งแรกแห่งศตวรรษที่ 21 ได้มีการปรับเปลี่ยนรูปแบบไปสู่การก่อการร้ายระหว่างประเทศมากขึ้น มีการสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงข้ามประเทศและมีปฏิบัติการที่ส่งผลกระทบไปทั่วภูมิภาค ภายหลังจากที่ นายโอซามา บิน ลาเดน ถูกสังหารทำให้กลุ่ม อัลกออิดะห์ มีบทบาทลดลงอย่างมาก (จริญ มะลูลีม, 2557) แต่ถึงอย่างไรก็ตามแนวคิดของการบ่มเพาะเมล็ดพันธุ์นักรบหัวรุนแรงก็ยังคงมีการสานต่อโดยรัฐอิสลามแห่งอิรักและซีเรีย (The Islamic State in Iraq and Syria: ISIS) หรือกลุ่ม ไอเอส ที่มีความเคลื่อนไหวอยู่ในอิรักและซีเรียและเป็นชนวนที่ดึงดูดให้กลุ่มที่มีแนวคิดหัวรุนแรงในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หลั่งไหลเข้าไปในสมรภูมิดังกล่าวเป็นจำนวนมาก ซึ่งนับเป็นจุดเริ่มต้นของการแพร่ขยายแนวคิดการตั้งรัฐอิสลามจากตะวันออกกลางเข้ามายังภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กล่าวคือ สถานการณ์การก่อการร้ายใน อินโดนีเซีย ปรากฏเด่นชัดหลังเหตุการณ์ระเบิดที่กรุงจาการ์ตา เมื่อ 14 มกราคม พ.ศ. 2559 ทางกรอินโดนีเซียแถลงยืนยันว่ากลุ่มไอเอสอยู่เบื้องหลังเหตุระเบิดในครั้งนี้ โดยมีกลุ่มนิยมความรุนแรงในอินโดนีเซียที่ประกาศภักดีกับกลุ่มไอเอส คือ กลุ่ม คาติบาห์ นูซันตารา ลิด เดาลาห์ อิสลามียาห์ (Katibah Nusantara Lid Daulah Islamiyyah) หรือ หมูเกาะมาเลย์เพื่อรัฐอิสลามในอิรักและซีเรีย มาเลเซีย เผชิญภัยก่อการร้ายที่เชื่อมโยงมาจากกลุ่มคาติบาห์ นูซันตารา ลิด เดาลาห์ อิสลามียาห์ ซึ่งมีฐานที่มั่นอยู่ในอินโดนีเซียเช่นกัน

โดยกลุ่มที่เดินทางกลับมากจากการเข้าร่วมรบกับกลุ่มไอเอสในซีเรียได้นำแนวความคิดการจัดตั้งรัฐที่ปกครองด้วยหลักศาสนาอิสลามบริสุทธิ์กลับมายังเกาะมินดาเนา ด้วยเหตุการณ์ล่าสุด ในฟิลิปปินส์ที่ก่อให้เกิดผลกระทบเชิงจิตวิทยาในวงกว้าง และทำให้ทุกประเทศต้องหันมาให้ความสำคัญกับแนวคิดการก่อตั้ง รัฐอิสลาม ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนคือการบุกยึดเมืองมาราวีของกลุ่มก่อการร้าย มาอูเต (Maute) ซึ่งเป็นกลุ่มก่อการร้ายที่เริ่มออกปฏิบัติการเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2556 โดยกลุ่ม มาอูเต มีความสัมพันธ์กับกลุ่ม อาบูไซยาฟ ภายใต้การประสานงานของอิหม่ามบันตาเยาจนทำให้นายอิสนิลอน ฮาปิลอน (Isnilon Hapilon) ผู้นำของกลุ่ม อาบูไซยาฟ เดินทางจากฐานที่มั่นของตนใน บาซูลัน มุ่งหน้าเข้าร่วมกับกลุ่ม มาอูเต ที่ฐานที่มั่นในเมืองบูติก (Butig) การเข้าร่วมกลุ่มของนายอิสนิลอน ฮาปิลอน ทำให้กลุ่ม มาอูเต กลายเป็นกลุ่มก่อการร้ายสาขาของกลุ่มไอเอสโดยสมบูรณ์มีการใช้ธงสีดำ ใช้ผ้าคาดศีรษะ การแต่งกายและเสื้อสัญลักษณ์ของกลุ่มไอเอสอย่างเปิดเผย มีการตั้งฉายาของกลุ่มว่า ไอเอสแห่งลาเนา (จิราภรณ์ ศิริวรรณกุล, 2560)

จนกระทั่งเมื่อวันที่ 28 พฤศจิกายน พ.ศ. 2559 ประธานาธิบดีดูเตอร์เตแห่งฟิลิปปินส์ก็ได้ประกาศว่ากลุ่ม มาอูเต มีความเชื่อมโยงกับกลุ่มไอเอสอย่างชัดเจน องค์การศุลกากรโลก หรือ WCO ได้กำหนดกรอบมาตรฐานในการรักษาความปลอดภัย และความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศโลก (Framework of Standards to Secure and Facilitate Global Trade: SAFE) มีหลักการสำคัญประการหนึ่ง คือ ความร่วมมือกันระหว่างศุลกากร และผู้ประกอบการของแต่ละประเทศเพื่อสร้างความปลอดภัยตลอดห่วงโซ่อุปทานของการนำเข้าและส่งออกสินค้าโดย WCO ได้กำหนดโครงการ Authorized Economic Operator (AEO) ขึ้นเป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อเป็นการรับรองผู้ประกอบการ ที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายสินค้าตลอดห่วงโซ่อุปทานว่ามีการดำเนินงานที่ปลอดภัย ได้รับการรับรองจากศุลกากรว่าได้ปฏิบัติตามมาตรฐานของ WCO ในเรื่องการรักษาความปลอดภัยครอบคลุมตั้งแต่ผู้ผลิต ผู้นำเข้า ผู้ส่งออก ตัวแทน ผู้ขนส่ง ผู้รวบรวม คนกลาง ท่าเรือ ท่าอากาศยาน ผู้ประกอบกิจการท่าเรือ คลังสินค้า ผู้จัดการจำหน่าย เป็นต้น ขณะนี้ได้มีหลายประเทศดำเนินโครงการ AEO แล้ว ภายใต้ชื่อเรียกที่แตกต่างกัน ระบบการจัดการรักษาความปลอดภัย (Security Management System) ผู้ประกอบการที่ประสงค์จะเข้าร่วมโครงการ จะต้องสร้างระบบจัดการด้านการรักษาความปลอดภัยขึ้นเพื่อความต่อเนื่องของการดำเนินงาน รวมถึงการทบทวนปรับปรุงให้ทันสมัยอยู่เสมอ (BBC News, 2018)

สำหรับประเทศไทยมีการเผชิญกับปัญหาความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้มาอย่างยาวนานอันมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจากความขัดแย้งทางประวัติศาสตร์ และปัจจัยทางศาสนาอิสลามที่ถูกผู้ก่อความไม่สงบนำมาตีความเพื่อสร้างความชอบธรรมให้กับการกระทำของตน อีกทั้งดินแดนภาคใต้ของไทยก็ถูกประกาศผนวกเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของรัฐอิสลามในอาเซียนที่กินพื้นที่ครอบคลุมประเทศมาเลเซีย สิงคโปร์ อินโดนีเซีย และฟิลิปปินส์จะเห็นได้ว่าการขยายอิทธิพลในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ของกลุ่มไอเอสเป็นภัยคุกคามที่สำคัญของอาเซียนในปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังจากกลุ่มนิยมความรุนแรงชาวอินโดนีเซีย มาเลเซีย และฟิลิปปินส์ ที่เคยเข้าร่วมรบกับกลุ่มไอเอสในตะวันออกกลางได้เดินทางกลับมาจากประเทศของตน และพยายามสร้างเครือข่ายเชื่อมโยงกับกลุ่มก่อการร้ายระหว่างประเทศจากการตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงได้สนใจที่จะทำการศึกษาวิจัยเรื่อง ความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ (Authorized Economic Operator: AEO) เริ่มมาจากเหตุการณ์การก่อการร้าย 911 เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2544 ตามที่กล่าวมาข้างต้น (Andrew Grainger, 2019) ทำให้ทั่วโลกตระหนักถึงความสำคัญของมาตรการความปลอดภัยในการขนส่งสินค้าระหว่างประเทศ จึงได้มีมาตรการเพื่อป้องกันการก่อการร้ายเกิดขึ้นหลายมาตรการ โดยนานาประเทศได้สร้างระเบียบที่เน้นหนักในเรื่องการเพิ่มความเข้มงวดด้านความ

ปลอดภัยตั้งแต่แหล่งกำเนิดสินค้าไปตลอดห่วงโซ่อุปทานของการขนส่งสินค้า ด้วยการระบุสินค้าที่มีความเสี่ยงอันตรายสูงให้เร็วที่สุดก่อนการนำเข้า การพิจารณาผู้ประกอบการค้าที่มีความน่าเชื่อถือสูงในด้านความปลอดภัย และกำหนดให้แจ้งข้อมูลล่วงหน้าก่อนการนำเข้า - ส่งออก โดยหน่วยงานศุลกากรของ แต่ละประเทศจะต้องมีความพร้อมในการแลกเปลี่ยนข้อมูลล่วงหน้าระหว่างกันผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษาปัจจัยความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ
3. เพื่อเสนอแนวทางความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เพื่อหาองค์ความรู้ใหม่ จากทัศนะของผู้ให้ข้อมูล (Key Informant) โดยผู้วิจัยกำหนดระยะเวลาการดำเนินการไว้จำนวน 12 เดือน (สิงหาคม 2562 - กรกฎาคม 2563) และใช้วิธีการสัมภาษณ์เชิงลึก (In - Depth Interview) โดยใช้เทคนิคในการสัมภาษณ์เชิงลึกแบบกึ่งโครงสร้าง (Semi - Structured Interview) จากผู้ให้ข้อมูลหลัก และการสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) โดยการสนทนากลุ่มกับผู้ให้ข้อมูลหลัก

ผู้ให้ข้อมูลหลัก ผู้วิจัยทำการคัดเลือกผู้ให้ข้อมูลแบบเจาะจง (Purposive Sampling) แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม ประกอบด้วย กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 1 ผู้บริหารด้านศุลกากรประจวบคีรีขันธ์ ผู้บริหารด้านศุลกากรระนอง และผู้บริหารสำนักงานศุลกากรท่าเรือแหลมฉบัง จำนวน 10 คน ผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 2 เจ้าหน้าที่ผู้ชำนาญการพิเศษสำนักงานศุลกากรท่าเรือกรุงเทพ คณะกรรมการสมาคมผู้นำเข้าและส่งออกแห่งประเทศไทย วาระปี 2561 - 2563 รวม 10 คน และผู้ให้ข้อมูลกลุ่มที่ 3 การระดมความคิดเห็นจากเจ้าหน้าที่ผู้เชี่ยวชาญกรมศุลกากรด้านศุลกากรประจวบคีรีขันธ์ ด้านศุลกากรระนอง สำนักงานศุลกากรท่าเรือแหลมฉบัง และเจ้าหน้าที่ของสมาคมผู้นำเข้าและส่งออกแห่งประเทศไทย รวม 20 คน รวมกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งสิ้น 40 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลสภาพปัญหาด้านความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ ปัจจัยความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ และความร่วมมือของภาครัฐร่วม

ภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ รวมทั้งการทบทวนวรรณกรรม และแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วย แบบสัมภาษณ์เชิงลึก แบบสนทนากลุ่ม โดยมีผู้ดำเนินการสนทนา เป็นผู้จุดประเด็นในการสนทนา เพื่อชักจูงให้เกิดแนวคิดและแสดงความคิดเห็นต่อประเด็น หรือแนวทางการสนทนาอย่างกว้างขวาง

การเก็บรวบรวมข้อมูล แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ การสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) โดยผู้วิจัยจะเข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง การสังเกตการณ์แบบไม่มีส่วนร่วม (Non - Participant Observation) โดยผู้วิจัยจะทำการ จัดเก็บรวบรวมข้อมูล และบันทึกข้อมูลจากปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นจากการสังเกต โดยผู้วิจัยไม่มี ส่วนร่วมในปรากฏการณ์นั้น ๆ

การวิเคราะห์ข้อมูล ด้วยการจัดเตรียมฐานข้อมูลเพื่อให้สามารถนำไปใช้วิเคราะห์ให้ ง่ายขึ้น ด้วยการจัดทำกลุ่มข้อมูล มีการตรวจสอบข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม ฯลฯ เพื่อความเชื่อมั่นของข้อมูลที่ได้รับ และเพื่อนำไปใช้ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แนวทางการวิเคราะห์ข้อมูลได้นำหลักการ 3 ประการ ประกอบด้วยนี้ การลดทอนและ กลั่นกรองข้อมูล การแสดงและพรรณนาข้อมูล และการหาข้อสรุปและตรวจผลการวิจัย เป็นกระบวนการหาข้อสรุปและการตีความหมายของผลหรือข้อค้นพบต่อไป (เอกพร รัก ความสุข, 2559)

ผลการวิจัย

ความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับ โรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ พบว่า ผู้ประกอบการธุรกิจการส่งออกกับความร่วมมือ การบริหารการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ หรือผู้ที่ สนใจที่จะประกอบธุรกิจนี้จำเป็นต้องศึกษาถึงขั้นตอนต่าง ๆ และเอกสารที่ดำเนินการ ซึ่งมีความสลับซับซ้อนมากกว่าการซื้อขายภายในประเทศ โดยเริ่มตั้งแต่การจดทะเบียนพาณิชย์ จดทะเบียนการค้า การเสนอขายและรับการสั่งซื้อ การเตรียมสินค้าและเอกสารต่าง ๆ การผ่าน พิธีการศุลกากร การส่งมอบสินค้า การประกันภัยและการเรียกเก็บเงิน หรือรับการชำระเงินค่า สินค้า เป็นต้น ดังนั้นควรทำความเข้าใจขั้นตอน และเอกสารในการส่งออกล่วงหน้า เพื่อเป็น แนวทางในการแสวงหาความสำเร็จจากธุรกิจการส่งออกกับความร่วมมือการบริหารการรักษา ความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศได้ในอนาคต สอดคล้องกับ ผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่า

“การรายงานยานพาหนะเข้าและการยื่นบัญชีสินค้าทางบก (Car Manifest) ผู้รับผิดชอบควบคุมการขนส่งสินค้ามีหน้าที่รายงานยานพาหนะเข้าและยื่นบัญชีสินค้าทางบก (Car Manifest) ตามแบบ ศบ.1 เมื่อยานพาหนะจากต่างประเทศมาถึงด่านพรมแดนทางบก

โดยการส่งข้อมูลในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์มายังระบบคอมพิวเตอร์ของกรมศุลกากร เมื่อระบบคอมพิวเตอร์ของกรม ได้รับข้อมูลและทำการตรวจสอบความถูกต้องเรียบร้อยแล้ว ต่อมาระบบทำการออกเลขที่รับรายงานยานพาหนะ (Received Control Number) ให้แก่ผู้รับผิดชอบการขนส่งเพื่อนำมาแสดงต่อพนักงานศุลกากร ณ ด่านพรมแดนทางบกที่ได้มาถึง เจ้าพนักงานศุลกากรตรวจสอบข้อมูลเพื่ออนุญาตให้ควบคุมยานพาหนะไปยังด่านศุลกากรเพื่อปฏิบัติพิธีการยื่นใบขนสินค้าขาเข้าต่อไป การยื่นใบขนสินค้าขาเข้า เมื่อยานพาหนะที่บรรทุกสินค้าได้ผ่านด่านพรมแดนมายังด่านศุลกากร ในกรณีที่เป็นสินค้าทั่วไป ผู้นำของเข้าจะต้องจัดทำ ใบขนสินค้าขาเข้าพร้อมแบบแสดงรายการภาษีสรรพสามิตและภาษีมูลค่าเพิ่ม (กศก. 99/1)” (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มที่ 1, 2563)

ดังนั้นตามมาตรฐานและรูปแบบที่กรมศุลกากรกำหนด โดยส่งข้อมูลใบขนสินค้าในรูปแบบอิเล็กทรอนิกส์มายังระบบคอมพิวเตอร์ของกรมศุลกากร เมื่อระบบคอมพิวเตอร์ของกรม ได้รับข้อมูลแล้วจะทำการตรวจสอบและตัดบัญชีสินค้าทางบก (Car Manifest) หากพบว่าข้อมูลถูกต้องตามมาตรฐานและรูปแบบที่กำหนด ระบบคอมพิวเตอร์จะตอบกลับและออกเลขที่ใบขนสินค้าขาเข้าเพื่อให้ผู้นำของเข้าไปดำเนินการชำระค่าภาษีอากรและรอรับการตรวจปล่อยออกจากอารักขาศุลกากรต่อไป การชำระค่าภาษีอากร เมื่อผู้นำของเข้าได้ยื่นข้อมูลใบขนสินค้าเข้าสู่ระบบคอมพิวเตอร์ของกรมศุลกากรและได้รับการตอบกลับเลขที่ใบขนสินค้าแล้ว ผู้นำของเข้าจะต้องดำเนินการชำระค่าภาษีอากร (ถ้ามี) และค่าธรรมเนียมศุลกากรให้แล้วเสร็จก่อนไปดำเนินการรับการตรวจปล่อยของออกจากอารักขาศุลกากร โดยผู้นำของเข้าสามารถชำระค่าภาษีอากรและค่าธรรมเนียมศุลกากรได้ 3 ช่องทาง การตรวจปล่อยของออกไปจากอารักขาศุลกากร เมื่อผู้นำของเข้าได้ยื่นใบขนสินค้าพร้อมชำระค่าภาษีอากรเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ระบบคอมพิวเตอร์ของกรมศุลกากรจะทำการวิเคราะห์ความเสี่ยงจากข้อมูลในใบขนสินค้าดังกล่าว แล้วแจ้งคำสั่งการตรวจให้ผู้นำของเข้าทราบเพื่อดำเนินการตามคำสั่งการตรวจต่อไป

ปัจจัยความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ พบว่า เหตุการณ์ก่อการร้าย 11 กันยายนที่ประเทศสหรัฐอเมริกาที่ผ่านมา ส่งผลให้ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกได้ให้ความสำคัญกับระบบการรักษาความปลอดภัยในการค้าระหว่างประเทศมากยิ่งขึ้น องค์การศุลกากรโลกหรือ World Customs Organization (WCO) มีการกำหนดกรอบมาตรฐานในการรักษาความปลอดภัยและความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศโลก ที่เรียกว่า โครงการ Authorized Economic Operator: AEO ถือเป็นแนวทางปฏิบัติในการรับรองผู้ประกอบการที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายสินค้าตลอดห่วงโซ่อุปทานในด้านการดำเนินงานให้มีความปลอดภัยและได้รับการรับรองจากศุลกากรถึงการผ่านเกณฑ์การปฏิบัติตามมาตรฐานขององค์การศุลกากรโลกได้กำหนดไว้ โดยการครอบคลุมนี้จะเริ่มจาก ผู้ผลิต ผู้นำของเข้าผู้ส่งของออก ตัวแทนออกของ

ผู้ขนส่ง ผู้ประกอบการท่าเรือหรือท่าอากาศยาน ผู้รวบรวมสินค้าคนกลางผู้ประกอบการท่ารถ ผู้ประกอบการคลังสินค้า ตลอดจนผู้จัดจำหน่าย สอดคล้องกับผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่า

“เนื่องด้วยกรมศุลกากรประกาศ เรื่องผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออกระดับบัตรทองที่ได้รับอนุมัติตามประกาศกรมศุลกากรที่ 90/2553 ลงวันที่ 9 พฤศจิกายน 2553 หากไม่ได้ยื่นขอเป็นผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออกระดับมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศตามประกาศฉบับนี้ จะสิ้นสุดการเป็นผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออกระดับบัตรทองตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2556 เป็นต้นไป ทำให้บริษัทที่ทำกรณศึกษา ตระหนักถึงสิทธิพิเศษที่สูญเสีย เช่น การลดขั้นตอนพิธีการศุลกากร ค่าระวางของก่อนทําพิธีการศุลกากร การได้เข้าร่วมการทำความตกลงยอมรับร่วม (Mutual Recognition Agreement (MRA)) ทางด้านพิธีการศุลกากรกับต่างประเทศควบคู่กับสัญญา FTA สิทธิการลดอัตราอากรเหลือร้อยละ 5 ของอัตราอากรที่เรียกเก็บ และสิทธิขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ซึ่งสิทธิเหล่านี้ถือเป็นค่าใช้จ่ายที่สูงที่ผู้ประกอบการต้องเสียไปในแต่ละครั้งในการขนส่งสินค้า ทางบริษัทที่ทำกรณศึกษา จึงมีการวางนโยบายต่าง ๆ ภายในผู้ประกอบการ เพื่อสอดคล้องเงื่อนไขและแบบประเมินที่ทางกรมศุลกากรกำหนดเพื่อเข้าร่วมโครงการ โดยเริ่มโครงการในบริษัทตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2555 ที่ผ่านมา โดยการประเมินผลจากทุกหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในผู้ประกอบการ และการประเมินจากกรมศุลกากร ผลไม่ผ่านตามเกณฑ์ที่กำหนดจึงต้องมีการปรับปรุงแก้ไขครั้งที่ 1 และรอการประเมินจากกรมศุลกากรครั้งที่ 2 ซึ่งจำนวนผู้นำของเข้าผู้ส่งของออกระดับบัตรทอง (GOLDCARD) (ข้อมูลถึงวันที่ 31 ตุลาคม 2555 จากกรมศุลกากร) จำนวน 248 ราย และมีผู้ประกอบการที่ได้รับใบรับรองสถานภาพเป็นผู้ประกอบการทางเศรษฐกิจที่ได้รับอนุญาต (AEO Certificate)” (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มที่ 2, 2563)

แนวทางการร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ พบว่า การปรับปรุงแก้ไขกฎหมายศุลกากรความเหมาะสมของบทลงโทษที่เกี่ยวกับการนำเข้าและการส่งออกการกระทำความผิดตามกฎหมายศุลกากรมีหลายประการ ซึ่งอาจตั้งชื่อเรียกเป็นความผิดฐานต่าง ๆ เพื่อประโยชน์ในการอ้างอิงความผิดฐานอยู่ร่วมกันหลายฐานความผิดในมาตราเดียวกัน โดยพิจารณาอากรกระทำหรือดเว้นการกระทำหลายอย่างอันเป็นความผิดแล้วระบุโทษเอาไว้ 27 ความผิดตามกฎหมายศุลกากรเป็นความผิดทางอาญาสาขาหนึ่งซึ่งจะต้องนำบทบัญญัติทั่วไปในภาค 1 แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับด้วย แต่ความผิดตามกฎหมายศุลกากรเป็นความผิดที่เกิดจากข้อห้าม (MALA PROHIBITA) ในความผิดบางมาตรการกระทำความผิดไม่ต้องมีเจตนาเป็นความผิด เช่น ความผิดตามมาตรา 27 และมาตรา 99 แห่งพระราชบัญญัติศุลกากร พุทธศักราช 2469 ส่วนความผิดตามมาตราอื่น ๆ คงเป็นไปตามหลักทั่วไปของความผิดทางอาญาคือต้องมีเจตนาถึงจะเป็นความผิดมาตรา 27 พระราชบัญญัติศุลกากร

พุทธศักราช 2469 ซึ่งเป็นบทบัญญัติสำคัญว่าด้วยความผิดและโทษตามกฎหมายศุลกากร ประกอบไปด้วยฐานความผิดหลักหลายฐาน สอดคล้องกับผู้ให้ข้อมูลหลัก พบว่า

“ผู้ที่ได้รับการอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบการตามมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศจะต้องทำสัญญาประกันและทันทับน และวางหลักทรัพย์ค้ำประกันที่เป็นหนังสือค้ำประกันของธนาคารหรือหลักทรัพย์ค้ำประกันอย่างอื่นตามที่กรมศุลกากรเห็นชอบในวงเงินที่กำหนดตามประกาศที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นหลักประกันการเรียกค่าภาษีอากร หรือภาระหนี้ค่าภาษีอากร หรือการเรียกคืนเงินชดเชยค่าภาษีอากร หรือการเรียกคืนเงินอากรที่ได้รับคืนไปแล้ว หรือการเรียกให้ชำระค่าปรับตามแบบที่กรมศุลกากรกำหนด ภายใน 30 วัน นับแต่วันที่กรมศุลกากรประกาศอนุญาตให้เป็นผู้ประกอบการตามมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ” (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มที่ 2, 2563); (ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มที่ 3, 2563)

ดังนั้น สำหรับผู้ประกอบการที่ต้องการเข้าร่วมโครงการจะต้องมีคุณสมบัติตามที่กรมศุลกากรกำหนดและมีการจัดทำระบบรักษาความปลอดภัยในด้านต่าง ๆ ของ WCO ได้แก่ ความปลอดภัยในการเข้าออกอาคารสถานที่ ความปลอดภัยเกี่ยวกับพนักงาน ความปลอดภัยของพันธมิตรทางธุรกิจความปลอดภัยของสินค้า ความปลอดภัยสำหรับยานพาหนะขนส่งสินค้า การรักษาความปลอดภัยของข้อมูลและระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบการตรวจสอบและสืบสวนเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ระบบการบริหารจัดการวิกฤตการณ์และแนวทางการแก้ไข ผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออกระดับมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ

อภิปรายผล

ความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ พบว่า เป้าหมายสำคัญของประสิทธิภาพการบริหารการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศคือการสร้างความพึงพอใจในการให้บริการประชาชนโดยมีหลักหรือแนวทาง ได้แก่ การให้บริการอย่างเสมอภาค (Equal Able Service) หมายถึงความยุติธรรมในการบริหารงานภาครัฐที่มีฐานคติว่าทุกคนเท่าเทียมกันดังนั้นประชาชนทุกคนจะได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกันในแง่ของกฎหมายไม่มีการแบ่งแยกกีดกันในการให้บริการประชาชนทุกคนจะได้รับการปฏิบัติในฐานะที่เป็นปัจเจกบุคคลที่ใช้มาตรฐานการให้บริการเดียวกัน การให้บริการที่ตรงเวลา (Time Service) หมายถึงในประสิทธิภาพการบริหารการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศต้องมองว่าการให้บริการสาธารณะจะต้องตรงเวลาผลการปฏิบัติงานภาครัฐจะถือว่ามีประสิทธิภาพถ้าไม่มีการตรงต่อเวลาซึ่งจะสร้างความรู้สึกไม่พึงให้แก่ประชาชนที่มารับบริการ การให้บริการอย่างเพียงพอ (Ample Service) หมายถึงการให้บริการสาธารณะ

ต้องมีลักษณะการให้บริการและสถานที่ให้บริการอย่างเหมาะสม (The Right Quantity at the Right Geographical Location) ความเสมอภาคหรือการตรงต่อเวลาจะไม่มี ความหมายเลยถ้ามีจำนวนการให้บริการที่ไม่เพียงพอและสถานที่ตั้งที่ให้บริการสร้างความไม่ยุติธรรมให้เกิดขึ้นแก่ผู้รับบริการ การให้บริการอย่างต่อเนื่อง (Continuous Service) หมายถึง การให้บริการที่เป็นอย่างสม่ำเสมอโดยยึดถือประโยชน์ของสาธารณะเป็นหลักไม่ใช่ยึดความพึงพอใจของหน่วยงานที่ให้บริการว่าจะให้หรือยุติบริการเมื่อใดก็ได้ และการให้บริการอย่างก้าวหน้า (Progressive Service) หมายถึง สาธารณะที่มีการปรับปรุงคุณภาพ ผลของการปฏิบัติงานกล่าวอีกนัยหนึ่งคือการเพิ่มประสิทธิภาพหรือความสามารถที่หาหน้าที่ได้ ดีมากขึ้นโดยใช้ทรัพยากรเท่าเดิม เทียบเคียงกับงานวิจัยของ ทิพย์อาภา เสฐจินตนิน เรื่อง การรักษาความปลอดภัยภาคเอกชน: ศึกษาเฉพาะกรณีการกำกับดูแลและการบังคับใช้ กฎหมายของหน่วยงานรักษาความปลอดภัย พบว่า สภาพสังคมไทยในปัจจุบันมีการรักษา ความปลอดภัยโดยภาคเอกชนเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เกิดจากข้อจำกัดที่รัฐไม่อาจให้ความ ค้ำครองความปลอดภัยในชีวิต ร่างกายและทรัพย์สินของประชาชนได้อย่างทั่วถึง จึงมีการ จัดตั้งบริษัทรักษาความปลอดภัยขึ้นทั้งที่ถูกต้องตามกฎหมายและไม่ถูกต้องตามกฎหมาย ทั้งยังปรากฏว่ามีการใช้อิทธิพลและปฏิบัติการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ซึ่งกระทบต่ออำนาจรัฐ จึงควรที่จะต้องมีการกำกับดูแลการรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อให้มีการตรวจสอบได้ และป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติงานของ ภาคเอกชนที่ปฏิบัติงานในการรักษาความปลอดภัย การรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนเป็นสิ่ง สำคัญและจำเป็น แต่การรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนในประเทศไทยก็ยังไม่พัฒนาไป เท่าที่ควร เนื่องจากมีอุปสรรคปัญหาขัดข้องหลายประการ เช่น การขาดแคลนแรงงาน ทั้งนี้เพราะอาชีพการรักษาความปลอดภัยเป็นที่ต้องการของหลายหน่วยงานไม่ว่าจะเป็นธุรกิจ ภาครัฐ ผู้พักอาศัย แต่ก็ยังเป็นอาชีพที่ได้ค่าตอบแทนน้อย ชั่วโมงการทำงานมาก กฎระเบียบ เคร่งครัด สวัสดิการต่ำ ลักษณะงานค่อนข้างน่าเบื่อ ปัญหาค่าแรงต่ำย่อมส่งผลกระทบต่อ คุณภาพการให้บริการด้วย ทำให้พนักงานรักษาความปลอดภัยไม่ได้รับการฝึกอบรมเท่าที่ควร มีผลต่อการปฏิบัติงาน ซึ่งในบางครั้งมีลักษณะเป็นการละเมิดต่อกฎหมาย หรืออาจก่อให้เกิด ความสูญเสีย ความเสียหายเกินกว่าที่ควรจะเป็น รวมทั้งปัญหากระบวนการคัดเลือกบุคคลเข้า ทำงานที่ไม่ดีพอ ทำให้ในบางครั้งมีอาชญากรเข้ามาประกอบอาชีพนี้ได้ ย่อมเป็นการเสื่อมเสีย ชื่อเสียงแก่ธุรกิจนี้ ปัจจุบันประเทศไทยยังไม่มีกฎหมายควบคุมธุรกิจประเภทนี้ และยังไม่มี หน่วยงานของรัฐเข้ามากำกับดูแล ตลอดจนองค์กรวิชาชีพที่คอยตรวจสอบเพื่อส่งเสริมธุรกิจนี้ ได้มีการศึกษารูปแบบในต่างประเทศเปรียบเทียบ และรัฐควรตรากฎหมายในส่วนที่เกี่ยวข้อง กับการรักษาความปลอดภัยภาคเอกชนขึ้น เพื่อการกำกับดูแลและส่งเสริมให้ดำเนินการไปใน ทิศทางและมาตรฐานเดียวกัน เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ในการร่วมมือเกื้อหนุนกับหน่วยงาน

ภาครัฐ ในการป้องกันและรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน (ทิพย์อาภา เสฐจินตนิน, 2551)

ปัจจัยความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ พบว่า การบริหารจัดการโซ่อุปทานระหว่างประเทศจะเหมือนกับการบริหารจัดการโซ่อุปทานภายในประเทศ แต่ขยายพื้นที่ออกไปอย่างกว้างขวาง หากมีการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ แต่ในขณะเดียวกันก็มีปัญหาและอุปสรรคเพิ่มขึ้นมา ซึ่งองค์กรต่าง ๆ พึงระมัดระวังในการดำเนินการทำธุรกิจระดับประเทศ ขอบเขตของการจัดการโซ่อุปทานระหว่างประเทศนั้น โดยการจัดการโซ่อุปทานระดับประเทศนั้นจะเกี่ยวข้องกับระบบใดระบบหนึ่งหรือมากกว่า ระบบการกระจายสินค้าระหว่างประเทศ (Internal Distribution System) ในระบบนี้ จะดำเนินการผลิตขึ้นภายในประเทศ แต่การกระจายสินค้าและการตลาดบางส่วนจะดำเนินการในตลาดต่างประเทศ ซัพพลายเออร์ระหว่างประเทศ (International Suppliers) ในระบบนี้ วัตถุดิบและชิ้นส่วนหรือส่วนประกอบได้ทำการประกอบแล้วโดยซัพพลายเออร์ต่างประเทศ แต่การประกอบขั้นสุดท้ายจะเกิดขึ้นภายในประเทศ ในบางกรณี ผลิตภัณฑ์สำเร็จรูปที่ประกอบเสร็จแล้วจะถูกส่งไปขายในตลาดต่างประเทศ การผลิตในประเทศอื่น (Offshore Manufacturing) ในระบบนี้ ผลิตภัณฑ์จะซื้อและผลิตในประเทศใดประเทศหนึ่ง แล้วขนส่งกลับมายังคลังสินค้าประเทศแม่เพื่อดำเนินการขายและกระจายสินค้า การประสานงานกันในโซ่อุปทานระหว่างประเทศหรือระดับโลกอย่างเต็มรูปแบบ (Fully Integrated Global Supply Chain) ในระบบนี้ ผลิตภัณฑ์จะถูกจัดหาผลิต และกระจายจากโรงงานหรือหลายแห่งซึ่งตั้งอยู่ทั่วโลก โซ่อุปทานระดับโลกถูกออกแบบให้ไร้พรมแดน แต่ใจความเป็นจริงแล้ว คุณค่าที่แท้จริงของการจัดการโซ่อุปทานระดับโลกนั้นอยู่ที่การนำเอาข้อได้เปรียบจากแต่ละประเทศรวมเข้าไว้ด้วยกัน เทียบเคียงกับงานวิจัยของพิมพ์สุภักดิ์ เอี่ยมสะอาด เรื่อง การศึกษาสภาพการดำเนินการปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือของธุรกิจนำเข้าและส่งออกในการขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ เขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล พบว่า ส่วนใหญ่มีปัญหาการขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ อยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้น ด้านการชำระอากรของวัตถุดิบในส่วนที่ไม่ได้ส่งออก ซึ่งมีปัญหาอยู่ในระดับน้อย ความต้องการความช่วยเหลือในการขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิ ของธุรกิจนำเข้าและส่งออก พบว่า ต้องการรับสำเนาใบขนขาเข้าภายใน 15 วัน เพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบการยื่น ขอคืนอากร ต้องการให้พิจารณาอนุมัติสูตรการผลิตให้เสร็จสิ้นภายใน 30 วัน ในการกำหนด ส่วนเสียของวัตถุดิบของเจ้าหน้าที่ ต้องการให้เจ้าหน้าที่ไปพิสูจน์ส่วนเสียที่ผู้นำเข้าเสียไป ณ สถานที่ผลิตสินค้า ต้องการให้มีการตรวจสอบเอกสารตามเกณฑ์ที่กำหนด ต้องการให้จัดเจ้าหน้าที่ ให้เหมาะสมกับงาน ต้องการให้เจ้าหน้าที่ใช้เวลาในการพิจารณาการคืนอากรภายใน 30 วัน ตามเกณฑ์มาตรฐาน โดยภาพรวม ไม่พบความแตกต่าง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน ไม่พบความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่าแตกต่าง

กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ปัญหาเกี่ยวกับการจัดเตรียมเอกสารเพื่อขออนุมัติ หลักการ จำนวนงานเจ้าหน้าที่ ในการให้บริการ การรับในแบบหลังส่งออก การเปลี่ยนแปลง โยกย้ายตำแหน่งงานของเจ้าหน้าที่ กรมศุลกากร ปัญหาการชำระอากรของวัตถุดิบในส่วนที่ไม่ได้ส่งออก ไม่แตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ ไม่พบความแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 (พิมพ์สุภักดิ์ เอี่ยมสะอาด, 2551)

แนวทางการร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำ สำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ พบว่า กรณีผู้ถูกตรวจสอบหรือผู้ที่เกี่ยวข้องรายใดมีพฤติการณ์ที่จะเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามกฎหมายศุลกากร หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง หรือมีมูลเหตุอันควรสงสัยว่าได้ชำระค่าภาษีอากรไม่ครบถ้วน ให้เจ้าหน้าที่ศุลกากร นำสมุดบัญชี รายงาน หรือเอกสารที่เกี่ยวข้องมาตรวจสอบที่กรมศุลกากร และในกรณีที่เห็นว่ามี การปกปิดข้อเท็จจริงบางประการ หรือไม่อาจชี้แจงข้อสงสัยของเจ้าหน้าที่ได้ หรือกรณีที่เชื่อได้ว่าผู้รับการตรวจสอบอาจชุกซ่อนเอกสารหรือหลักฐานที่จะใช้พิสูจน์การกระทำความผิด อธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมาย มีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ที่มีหน้าที่ตรวจสอบมีอำนาจ ได้แก่ เข้าไปในสถาน ประกอบการของผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออก ตัวแทนของเรือตัวแทนของบุคคลดังกล่าว หรือ บุคคลซึ่งเกี่ยวข้อง หรือสถานที่อื่นที่เกี่ยวข้องของบุคคลดังกล่าวในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตกหรือในเวลาทำการ และให้มีอำนาจสั่งบุคคลดังกล่าวหรือบุคคลที่อยู่ใน สถานที่นั้นให้ปฏิบัติเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการตรวจสอบ สอบถามข้อเท็จจริงหรือเรียก บัญชี เอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใดหรือสิ่งของอื่นที่เกี่ยวข้องกับการ กระทำความผิดจากผู้นำของเข้า ผู้ส่งของออกตัวแทนของเรือ ตัวแทนของบุคคลดังกล่าว หรือบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการนำเข้าหรือส่งออกและ ยึดหรืออายัดบัญชีเอกสาร หลักฐาน หรือข้อมูล ไม่ว่าในสื่อรูปแบบใด ๆ หรือสิ่งของอื่นที่ใช้พิสูจน์ความผิดตามพระราชบัญญัติ ศุลกากร หรือบทกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการศุลกากร เทียบเคียงกับงานวิจัยของ ศิรินันท์ จันทวงษ์ เรื่อง อาชญากรรมทางพาณิชยนาวิซึ่งเป็นความผิดที่นอกเหนือไปจากการกระทำอัน เป็นโจรสลัดและการปล้นทรัพย์ ผลการวิจัยพบว่า การกระทำความผิดอาชญากรรมทาง พาณิชยนาวิที่เกิดขึ้นบนเรือต่างชาติ ร่างข้อแนะนำได้กำหนดถึงเขตอำนาจในการดำเนินคดี ของรัฐเกิดขึ้นเมื่อมีการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ซึ่งการกระทำความผิดดังกล่าวได้กระทำบน เรือต่างชาติ หน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายหรือที่มีอำนาจของท่าหรือที่ที่เรือตั้งอยู่ได้รับการร้อง ขอจากรัฐที่เรือนั้นซุกซ่อน หรือเจ้าของเรือ หรือนายเรือ หรือบุคคลอื่นใดที่อยู่บนเรือเพื่อเข้าไปมี ส่วนในการดำเนินคดี แม้ร่างข้อแนะนำเพื่อการออกกฎหมายภายในว่าด้วยการกระทำ อาชญากรรมทางพาณิชยนาวิจะยังมีได้มีสถานะเป็นกฎหมาย แต่ก็ยังเป็นสิ่งที่ชี้ให้เห็นได้เป็นอย่างดี ว่ากฎหมายภายในของประเทศไทย รวมทั้งอนุสัญญาที่เกี่ยวข้องยังให้คำนิยามของการกระทำ อันเป็นโจรสลัดที่ยังไม่ครอบคลุมถึงการกระทำความผิดอาญาทางทะเลอื่น ๆ ถึงแม้ว่าตาม

กฎหมายระหว่างประเทศจะให้สิทธิขยายอำนาจรัฐออกไปแต่ก็เป็นกรณีพิเศษตามที่กำหนดไว้ ดังนั้นประเทศไทยจึงควรที่จะทบทวนกฎหมายภายในของตนเพื่อให้บทบัญญัติที่สามารถลงโทษการกระทำความผิดดังกล่าวได้ (ศิรินนท์ จันทจวง, 2556)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การจัดการด้านการรักษาความปลอดภัย จะถูกกำหนดและได้รับการอนุมัติโดยผู้บริหารระดับสูงขององค์กร โดยจะต้องมีความสอดคล้องกันกับนโยบายด้านอื่น ๆ ขององค์กร ใช้เป็นกรอบสำหรับการกำหนดวัตถุประสงค์การรักษาความปลอดภัย รวมถึงเป้าหมาย และโปรแกรมการจัดทำระบบ สอดคล้องกันกับภัยคุกคามที่มีต่อระบบการรักษาความปลอดภัยทั้งหมด และกรอบการบริหารความเสี่ยงขององค์กร มีความเหมาะสมต่อภัยคุกคามที่มีต่อองค์กร รวมถึงสภาพและขนาดขององค์กร มีการระบุวัตถุประสงค์การบริหารงานรักษาความปลอดภัยไว้อย่างครอบคลุม และชัดเจน แสดงถึงความมุ่งมั่นในการปรับปรุงกระบวนการบริหารความปลอดภัยอย่างต่อเนื่อง ด้านข้อเสนอแนะเชิงนโยบายการพัฒนาผู้ประกอบการกลุ่มอื่น ๆ ที่อยู่ในระบบห่วงโซ่อุปทานให้เป็นผู้ประกอบการมาตรฐานการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ ภาครัฐควรเร่งทำความตกลงกับศุลกากรประเทศคู่ค้าที่สำคัญให้เร็วที่สุดเพื่อลดระยะเวลาในการนำเข้า ณ ประเทศปลายทาง และภาครัฐควรพัฒนาระบบเทคโนโลยีเชื่อมโยงของศุลกากรทั้งในหน่วยงานออกใบอนุญาตในประเทศและศุลกากรต่างประเทศเพื่อลดต้นทุนความสูญเสียด้านความล่าช้าทางการค้า อีกทั้งการศึกษากลุ่มผู้ประกอบการที่ยังไม่ตัดสินใจเข้าร่วมโครงการเพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงโครงการต่อไป ควรทำการศึกษาผลที่ได้รับจากการทำความตกลงร่วมกันแล้วกับศุลกากรประเทศคู่ค้าด้านประสิทธิภาพและประสิทธิผล และควรศึกษาเรื่องความเสี่ยงต่อการสูญเสียตลาดการค้าต่อผู้ประกอบการไทยในระยะ 5 ปีในอนาคต หากยังไม่เป็นผู้ประกอบการระดับมาตรฐานเออีโอเป็นข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาวิจัยต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- จรัญ มะลูลีม. (2557). รัฐอิสลามในอิรักและซีเรีย. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์สำนักข่าวกรองแห่งชาติ.
- จิราภรณ์ ศิริวรกุล. (2560). ออสเตอร์เลียกับการต่อต้านการก่อการร้ายในอินโดนีเซีย ภายหลังเหตุการณ์ลอบวางระเบิดบนเกาะบาห์ลี. วารสารสาขามนุษยศาสตร์สังคมศาสตร์และศิลปะ, 1(2), 1-12.
- ทิพย์อาภา เสฐจินตนิน. (2551). การรักษาความปลอดภัยภาคเอกชน: ศึกษาเฉพาะกรณีการกำกับดูแลและการบังคับใช้กฎหมายของหน่วยงานรักษาความปลอดภัย. ใน วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชานิติศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มที่ 1. (29 มิถุนายน 2563). ความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ. (ไพบูลย์ ผลดี, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มที่ 2. (21 กรกฎาคม 2563). ปัจจัยความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ. (ไพบูลย์ ผลดี, ผู้สัมภาษณ์)
- ผู้ให้ข้อมูลสำคัญกลุ่มที่ 3. (22 กรกฎาคม 2563). แนวทางความร่วมมือของภาครัฐร่วมภาคเอกชนกับการรักษาความปลอดภัยขั้นต่ำสำหรับโรงงานผลิตสินค้าส่งออกต่างประเทศ. (ไพบูลย์ ผลดี, ผู้สัมภาษณ์)
- พิมพ์สุภัค เอี่ยมสะอาด. (2551). การศึกษาสภาพการดำเนินการปัญหาและความต้องการความช่วยเหลือของธุรกิจนำเข้าและส่งออกในการขอคืนอากรตามมาตรา 19 ทวิเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล. ใน วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิตสาขาสถาปัตยกรรมมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิศวกรรมเครื่องกล. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระเจ้าเกล้าพระนครเหนือ.
- ศิรินันท์ จันทจวง. (2556). อาชญากรรมทางพาณิชย์นาวีซึ่งเป็นความผิดที่รบกวนเหนือไปจากการกระทำความผิดเป็นโจรสลัดและการปล้นทรัพย์. วิทยานิพนธ์นิติศาสตรมหาบัณฑิต สาขากฎหมายการค้าระหว่างประเทศ, มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- เอกพร รักความสุข. (2559). การวิจัยเชิงคุณภาพ: หลักการและแนวปฏิบัติ. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์เดือนตุลา.
- Andrew Grainger. (2019). Customs management in multinational companies. *Journal of Management Information Systems*, 10(2), 17-36.
- BBC News. (2018). Islamic State and the crisis in Iraq and Syria in maps. Retrieved February 2, 2020, from <http://www.bbc.com/news>
- Brent, L. Smith et al. (2006). Pre-Incident Indicators of Terrorist Incidents: The Identification of Behavioral, Geographic, and Temporal Patterns of Preparatory Conduct. In *Terrorism Research Center in Fulbright College. University of Arkansas*.